

Ponadto skarżąca zarzuca, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ nie przeprowadzając konsultacji w przewidzianym terminie w ramach komitetu doradczego w odniesieniu do wykluczenia trzydrzwiowych chłodziarko-zamrażarek „side-by-side” z definicji produktów objętych rozporządzeniem.

Skarżąca twierdzi wreszcie, że instytucje wspólnotowe naruszyły rozporządzenie podstawowe poprzez ustalenie definicji produktu na podstawie właściwości fizycznych, bez uwzględnienia sposobu postrzegania przez krąg odbiorców.

⁽¹⁾ Dz.U 2006 L 236, str. 11.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. U. 1996 L 56, str. 1).

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańskie słowne znaki towarowe „CROS”, hiszpański słowny znak towarowy „SOCIEDAD ANONIMA CROS”, hiszpańskie graficzne znaki towarowe „CROS” oraz hiszpański słowny znak towarowy „ERCROS” dla towarów z klasy 1

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2006 r. — Ercros przeciwko OHIM — Degussa (TAI CROS)

(Sprawa T-315/06)

(2006/C 326/142)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ercros, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat R. Thierie)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Degussa AG (Düsseldorf, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- „zwykła zmiana” zaskarżonej decyzji (decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 września 2006 r. w postępowaniu odwoławczym R 29/2006-1),
- uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia graficznego znaku towarowego nr 2 768 851 „TAICROS”,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Degussa AG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „TAI CROS” dla towarów z klasy 1 (zgłoszenie nr 2 768 851)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2006 r. — Komisja przeciwko Premium

(Sprawa T-316/06)

(2006/C 326/143)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: E. Montaguti, pełnomocnik, wspierany przez J.-L. Fagnarta i F. Longfilsa, adwokatów)

Strona pozwana: Premium SA

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi, a w związku z tym;
- zasądzenie od Premium SA zapłaty kwoty głównej 88 594,493 euro, to jest 57 605,74 euro z tytułu umowy ISAR A 2052 i 30 988,74 euro z tytułu umowy KAVAS-2 A2019;
- zasądzenie od Premium SA zapłaty wymagalnych odsetek za zwłokę w kwocie 57 605,74 euro z tytułu umowy ISAR [według stawki ustalonej zgodnie z przepisami prawa francuskiego, mającego zastosowanie do umowy];
- zasądzenie od Premium SA zapłaty wymagalnych odsetek za zwłokę w kwocie 30 988,74 euro z tytułu umowy KAVAS-2 [według stawki ustalonej zgodnie z przepisami prawa duńskiego, mającego zastosowanie do umowy];
- obciążenie Premium SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską, zawarła w dniach 11 marca 1992 r. i 29 grudnia 1993 r. dwie umowy z konsorcjum, do którego należała spółka, której pozwana była współprzystępującym do umowy, dotyczące projektów KAVAS-2, A2019 („Knowledge acquisition visualization and assessment system”) i ISAR-AIM, A2052 („Integration System ARchitecture”), realizowanych w ramach programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie technologii informacyjnych (1990-1994) ustanowionego na mocy decyzji Rady 91/394/WE (1).

Umowy określały wysokość kwalifikowanych kosztów projektów, na których podstawie wyliczono udział finansowy Wspólnoty. Zgodnie z postanowieniami umów wszelkie wypłaty dokonywane przez Komisję należało uznawać za zaliczki do czasu przyjęcia ostatecznego sprawozdania. W przypadku gdyby całkowity udział finansowy, jaki winna wypłacić Komisja okazał się niższy od dokonanych już wypłat, kontrahenci zobowiązali się niezwłocznie zwrócić Komisji różnicę. Umowy stanowiły ponadto, że kontrahenci są wspólnie i solidarnie odpowiedzialni za wszelkie uchybienia zobowiązaniom umownym, z wyjątkiem przypadku braku informacji finansowych ze strony jednego z nich lub podania przez niego informacji nieprawdziwych lub niekompletnych. W takim przypadku kontrahent ten samodzielnie ponosiłby odpowiedzialność.

Zgodnie z postanowieniami umów konsorcjum zobowiązane było przedstawiać okresowo zestawienie kosztów oraz okresowe sprawozdania z postępu prac.

Kontrola finansowa przeprowadzona przez Komisję w 1996 r. wykazała, że liczne wydatki nie podlegające zakwalifikowaniu zostały przez Premium SA przedstawione do zwrotu. W komentarzach do protokołu z kontroli pozwana wskazała, że nie akceptuje wykluczenia w tym sprawozdaniu licznych wydatków. Po wymianie korespondencji między pozwaną a Komisją, ta ostatnia wystawiła Premium SA wezwania do zapłaty, które ta oprotestowała. Ponieważ niektóre zaliczki uwzględnione przez Komisję w pierwszych wezwaniach do zapłaty nie zostały przekazane Premium SA przez koordynatora projektu, Komisja wystawiła kolejne wezwania na kwoty rzeczywiście nadpłacone, ponawiając jednak stwierdzenia zawarte w protokole z kontroli w odniesieniu do nie podlegających kwalifikacji wydatków przedstawionych przez pozwaną do zwrotu. Wezwania te również zostały zakwestionowane przez Premium SA.

Komisja wielokrotnie ponawiała wezwania do zapłaty, do których pozwana się nie zastosowała. W związku z tym, na podstawie klauzul arbitrażowych zawartych w umowach, Komisja wniosła skargę w niniejszej sprawie, mającą na celu zasądzenie od Premium SA zwrotu części zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę wraz z odsetkami za zwłokę, z tego względu że pozwana nie przedstawiła żadnego powodu mogącego uzasadniać jej sprzeciw co do słuszności twierdzeń Komisji w kwestii wydatków uznanych w protokole z kontroli za nie podlegające kwalifikacji.

(1) Dz.U. 1991, L 218, str. 22.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2006 r. — Panrico przeciwko OHIM — HDN Development („Krispy Krems DOUGHNUTS”)

(Sprawa T-317/06)

(2006/C 326/144)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Panrico, S.L (Unipersonal) (Sant Perpètua de Mogola, Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: D. Pellisé Iruiza, abogado)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: HDN Development Corp.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2006 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 0194/2005-1 i dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 303 992 wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego 1.298.785,
- obciążenie OHIM i zgłaszającą wspólnotowy znak towarowy 1.298.785, HDN Development Corp. kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: HDN Development Corporation

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzno-słowny znak towarowy „KRISPY KREMS DOUGHNUTS” (zgłoszenie nr 1.298.785) dla towarów z klas 25 i 30 oraz usług z klasy 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańskie słowne znaki towarowe „DOUGHNUTS” (nr 1.288.926) i „DONUT” (nr 399.563) dla towarów z klasy 30 oraz graficzny znak towarowy „donuts” dla towarów z klasy 25 i usług z klasy 42